

PARAULES DE VIDA

«Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu»

La darrera «confessió» de Jeremies és la més dura: llegida en sèrie amb les precedents (11, 18s; 15,10s; 17,14s; 18,18s), es veu el to culminant d'aquesta pregària de confiança íntima: amarga al principi (*Us heu apoderat de mi, Senyor*), desesperançada al final (*Per què vaig sortir del si matern si havia de tastar penes i sofriments?*, v. 18), i que sorprenentment té al bell mig un acte de confiança radical en Déu: *El Senyor és al meu costat com un guerrer poderós; els meus perseguidors no podran fer res*, v. 11).

Jeremies s'ha deixat seduir pel Senyor que l'ha consagrat profeta des de les entranyes de la mare (1,5); però en l'exercici del seu Ministeri s'ha sentit abandonat de Déu.

La causa era la paraula del Senyor que Jeremies devorava amb afany per a fer-la el goig i l'alegria del seu cor (15,16); però en comptes de goig i alegries, experimenta les burles de la gent.

Per les conseqüències dramàtiques que li suposa la fidelitat a la paraula del Senyor, Jeremies es proposava no dir res més en nom d'Ell.

Però aquest projecte de dimissió no tira endavant perquè la paraula del Senyor es torna dintre d'ell com un foc devorador que el profeta ha provat d'apagar i no ha pogut: perquè no és una paraula exterior i estranya sinó un volcà interior, és a dir, el mateix Déu instal·lat dins el seu cor.

L'Evangeli presenta l'episodi posterior a la confessió de fe de Pere a Cesarea de Felip reconeixent Jesús com el Messies, el Fill del Déu viu.

Una confessió de fe incompleta perquè resta pendent una qüestió bàsica: quin tipus de Messies és Jesús de Natzaret? Un Messies «trionfalista» que reproduirà l'estil de poder que personificà el rei David?

El mateix apòstol Pere sembla participar d'aquesta expectativa dominant perquè, quan Jesús anun-

cia que havia de patir molt, havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia, llavors Pere es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor! A Vós això no us pot passar.»

Jesús l'ha de reprendre personalment anomenant-lo *Satanàs* perquè la seva postura és realment temptadora, tant ahir com avui: un Messianisme i un cristianisme sense creu sempre són més atractius i temptadors.

Malgrat que la versió litúrgica oficial tradueix dient que *Jesús es girà i digué a Pere: «Fuig d'aquí, Satanàs!»*, cal notar que al text grec original literalment Jesús diu a Pere: *Posa't darrere meu!*

Amb exactitud filològica i fidelitat evangèlica l'expressió reclama que Pere vagi darrere de Jesús que és el qui ha de marcar el camí a seguir.

Perquè l'essència del deixeble és ser seguidor de Jesús; i la gran temptació perversa dels dei-

xebles de tots els temps és voler ells marcar el camí.

De l'avui necessària renovació eclesial no podem fer-ne un subterfugi per inventar-nos un Evangeli diferent al que Jesús va ensenyar i la Tradició viva de l'Església ens ha transmès amb les precisions del Magisteri.

El que sí ha de fer tothom qui vulgui venir darrera Jesús és sempre *negar-se ell mateix* buidant-se dels prejudicis i falsos valors; no per quedar-se buit sinó per omplir-se més de Crist i dels valors evangèlics.

Només qui es buida d'egoisme pot omplir-se d'amor a Déu i als germans.

En el dia de la Mare de Déu de la Cinta, patrona de Tortosa, encomanem-li especialment aquesta petició.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesà

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Crítics, sí. Criticaires, no

Qui no se n'ha acusat mai d'haver criticat? És una de les accions que fem més sovint les persones. La crítica sempre la tenim a la punta de la llengua. Però convé distingir i deixar molt clar què en fem amb la crítica. Què ens mou a pronunciar unes paraules que ens fan ser crítics i com aquestes paraules ens poden fer criticaires?

Per tant, ens adonem que quan hom expressa la seva opinió raonada sobre el

que veu i elabora un relat per jutjar aquella realitat des del cor per descobrir-hi el valor, les qualitats i els defectes es converteix en un gran instrument que ajuda a millorar la realitat. És aquí on valorem molt el fet d'anar pel món amb la mirada crítica i no pas criticar amb la mirada.

El fet de veure les coses no ens hauria de fer prendre partit per cap opinió preconcebuda. Cal fer un pas conseqüent d'implicar-se críticament amb el

que veus. És el moment de fer confluïr davant teu les diferents observacions i contrastar-les per aportar quelcom de nou o bé eliminar el que no correspongui. Amb la crítica constructiva la societat i els individus avancem.

Però obrir la boca per ser crítics implica haver d'acceptar les crítiques constructives que et puguin fer. I és que, repassant la pròpia història, que n'és de bo que et diguin en què has de millorar!

Com cal agrair que t'ajudin a discernir què has de fer que ara no fas i què has de deixar de fer que ara estàs fent! I encara si et volen acabar de fer un bé major que t'ajudin a saber com ho has de fer i quan ho has de fer. Així ens podem convertir en savis. Jo soc crític però permeto que siguin crítics amb mi. Si la crítica la fem sense amor no som més que uns criticaires de tants.

Mn. Valentí Alonso i Roig

PALABRAS DE VIDA

«Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío»

La última «confesión» de Jeremías es la más dura: leída en serie con las precedentes (11,18s; 15,10s; 17,14s; 18,18s), se ve el tono culminante de esta plegaria de confidencia íntima: amarga al principio (*Has sido más fuerte que yo y me has podido*), desesperanzada al final (*¿Por qué habe de salir del vientre para pasar trabajos y fatigas y acabar mis días deshonrado?*, v. 18), y que sorprendentemente tiene en medio un acto de confianza radical en Dios: *Pero el Señor es mi fuerte defensor: me persiguen, pero tropiezan impotentes*, v. 11).

Jeremías se ha dejado seducir por el Señor: *antes de formarte en el vientre, te elegí; te consagré: te constituí profeta de las naciones* (1,5); pero en el ejercicio de su Ministerio se ha sentido abandonado por Dios.

La causa era la *palabra del Señor* que Jeremías la devoraba: *tus palabras me servían de gozo, eran la alegría de mi corazón* (15,16); pero en vez de gozo y alegría, experimenta las burlas de la gente.

Por las consecuencias dramáticas que le supone la fidelidad a la palabra del Señor, Jeremías se proponía *no volver a hablar en su nombre*.

Pero este proyecto de dimisión no sale adelante porque *había en mis entrañas como fuego, algo ardiente encerrado en mis huesos. Yo intentaba sofocarlo, y no podía*: porque no es una palabra exterior y extraña sino un volcán interior, es decir, el mismo Dios instalado dentro de su corazón.

El evangelio presenta el episodio posterior a la confesión de fe de Pedro en Cesarea de Filipo reconociendo a Jesús como *el Mesías, el Hijo del Dios vivo*.

Una confesión de fe incompleta porque queda pendiente una cuestión básica: ¿qué tipo de Mesías es Jesús de Nazaret? ¿Un Mesías «triumfalista» que reproducirá el estilo de poder que personificó el rey David?

El mismo apóstol Pedro parece participar de esta expectativa dominante porque, cuando Jesús anuncia que *tenía que padecer mucho y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día*, entonces Pedro se puso a increparlo: «¡Lejos de ti tal cosa, Señor! Eso no puede pasarte.»

Jesús lo tiene que reprender personalmente llamándole Satanás porque su postura es realmente tentadora, tanto ayer como hoy: un Mesianismo y un cristianismo sin cruz siempre son más atractivos y tentadores.

A pesar de que la versión litúrgica oficial en catalán traduce diciendo que Jesús se giró y le dijo a Pedro: «¡Huye de aquí, Satanás!», hay que notar que en el texto griego original literalmente Jesús dice a Pedro: ¡Ponte detrás de mí!

Con exactitud filológica y fidelidad evangélica la expresión reclama que Pedro vaya detrás de Jesús que es quien tiene que marcar el camino a seguir.

Porque la esencia del discípulo es ser seguidor de Jesús; y la gran tentación perversa de los discípulos de todos los tiempos es querer ellos marcar el camino.

De la hoy necesaria renovación eclesial no podemos hacer un subterfugio para inventarnos un Evangelio diferente al que Jesús enseñó y la Tradición viva de la Iglesia nos ha transmitido con las precisiones del Magisterio.

Lo que sí tiene que hacer todo el mundo que quiera ir detrás de Jesús es siempre negarse a sí mismo vaciándose de los prejuicios y falsos valores; no para quedarse vacío sino para llenarse más de Cristo y de los valores evangélicos.

Solo quién se vacía de egoísmo puede llenarse de amor a Dios y a los hermanos.

En el día de la Virgen de la Cinta, patrona de Tortosa, encomendémosle especialmente esta petición.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesano

Gran festa del Sagrat Cor de Jesús

Estem contents, molt contents, perquè aquest matí el Sagrat Cor ens ha fet un regal: «**Ens ha ajudat a créixer com a poble**». Feia goig veure de bon matí gent de tot el poble confeccionant les catifes en honor del Sagrat Cor de Jesús, perquè les catifes no són sols dels veïns dels carrers per on passa la processó, les catifes són un homenatge de tot el poble al Sagrat Cor de Jesús. I també feia goig veure la plaça de la Verdura plena de gom a gom compartint l'esmorzar que la comissió organitzadora havia preparat per a tots els que confeccionaven les catifes. La taula ha estat sempre un signe de germanor. I amb bona fe que en aquesta ocasió ho ha aconseguit: unir tot el poble amb molta il·lusió.

El diumenge 18 de maig, pel matí, s'ha fet realitat allò que escrivia Martín Descalzo en els tres picapedrers: El primer picapedrer sols es fixava en les gotes de suor que li rajaven per la cara; el segon ja tenia mires més altes, es guanyava el jornal per alimentar la seua dona i els fills; el tercer gaudia, estava fent una obra d'art. Els tres feien el mateix treball però amb una gran diferència. Els jesucens i jesucenes, grans i menuts, que confeccionaven les catifes al final estaven cansats per l'esforç que havien fet però tots gaudien del treball perquè estaven fent una obra d'art en honor del Sagrat Cor de Jesús. Una obra d'art efímera, que dura sols un dia, però que és treball en equip, bellesa, tradició, relació de veïnatge, treball al carrer, són sentiments, records, il·lusions, imaginació... és fer poble! i **com a poble un homenatge al Sagrat Cor de Jesús!**

Ha presidit l'Eucaristia i la processó Mn. Josep García, fill del poble, que celebrava el 25è aniversari de la seua ordenació sacerdotal, amb una homilia molt adient de cara als xiquets/tes de Comunió. Ha estat una gran festa i una molt digna celebració del 50è aniversari de les catifes en honor del Sagrat Cor de Jesús. Moltes gràcies a tots els que han fet possible amb tanta il·lusió i treball aquesta festa.

Mn. Paco Vives

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «De la creu neix el perdó, reneix la fraternitat: la creu ens fa germans» (4 d'abril).

@Pontifex_es: «Jesús en la creu no cedeix a la desesperació, sinó que resa i s'encomana al Pare. En l'abandó continua estimant i perdonant els qui el van crucificar. Jesús abandonat ens demana que tinguem ulls i cor per als molts «Cristos abandonats»» (7 d'abril).

@Pontifex_es: «Per a ressorgir, per a recomençar, per a reprendre el camí, necessitem tornar sempre a Galilea; a la memòria viva, concreta i palpitant de la primera trobada amb Ell» (9 d'abril).

@Pontifex_es: «Jesús, el Vivent, està amb nosaltres per sempre. Que l'Església i el món s'alegrin, perquè avui la nostra esperança ja no s'estavella contra el mur de la mort; el Senyor ens ha obert un pont cap a la vida» (9 d'abril).

40è Pelegrinatge al Santuari de Lourdes

Del 22 al 26 de juny, unes cent cinquanta persones van pelegrinar juntes amb l'Hospitalitat de Lourdes, al Santuari maria de Lourdes.

El pelegrinatge va començar el dijous, amb la reunió de pelegrins i personal de servei. El divendres vam tenir l'oportunitat de celebrar la Missa a la basílica del rosari. Tot seguit, els pelegrins van celebrar el Via Creu al calvari. A la tarda, vam celebrar el Via Creu amb els acollits. Després vam participar del gest del foc, l'acte penitencial i la foto de grup.

Ja el dissabte vam assistir a la Missa a la gruta de les aparicions. En la festivitat de Sant Joan, actes com el gest de l'aigua i la processó mariana ens van recordar la importància del lloc on estàvem. Després de dinar, ens vam reunir per a la trobada festiva i donar gràcies pels quaranta anys de pelegrinatge a Lourdes.

El diumenge vam assistir a la Missa internacional, presidida pel bisbe de Múrcia, qui ens va recordar la importància d'estar atents i la necessitat de dosis d'esperança que provenen de Déu. A la tarda i nit vam poder participar de la processó eucarística i l'hora santa. Dos moments on vam poder pregar especialment per les nostres intencions i les intencions encomanades.

El dilluns, la Missa de comiat i el Cant dels Adéus van posar fi al pelegrinatge d'enguany, tot desitjant, esperant i començant a preparar el pelegrinatge de l'any que ve.

El lema del pelegrinatge d'enguany és «... que es construeixi una capella...». Què ens diu aquest lema? Personalment, crec que és una invitació a saber que som cridats a una «missió». Però, no es tracta d'una missió molt especial o difícil. Se'ns

convida a posar el cor en tot allò que fem, a saber-nos estimats i, de la mateixa forma, estimar els altres. D'aquesta manera, convertirem les febleses en forteses i els dubtes en certeses. Sense oblidar que no estem sols i que hem de confiar en Aquell que ens ha preparat el millor projecte per a cadascú.

Cinta Lleixà

Jove hospitalària a Lourdes

AGENDA

Dissabte 9, Catedral, a les 11 h, presa de possessió de Mons. Sergi Gorro Rodríguez.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Te 4,13-18 / SI 95 / Lc 4,16-30]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosalía de Palerm, vg.; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. ■ Dimarts [1Te 5,1-6.9-11 / SI 26 / Lc 4,31-37]. Tortosa: □ Mare de Déu de la Cinta. Santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcuta, fund. de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ Dimecres [Col 1,1-8 / SI 51 / Lc 4,38-44]. Sant Zacaries, profeta; beat Bonaventura de Forlí, prev.; beat Bertran de Garrigues, prev.

7. ■ Dijous [Col 1,9-14 / SI 97 / Lc 5,1-11]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Divendres [Mi 5,2-5a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé, més breu: 1,18-23)]. Tortosa: Naixement de la Benaurada Verge Maria, patrona principal de la diòcesi de Tortosa. Urgell, territori de Catalunya: Mare de Déu de Núria, patrona principal de la diòcesi d'Urgell; al Principat d'Andorra: Mare de Déu de Meritxell, patrona d'Andorra. Sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia; sant Sergi I, papa; santa Adela (s. IX), rel.

9. □ Dissabte [Col 1,21-23 / SI 53 / Lc 6,1-5]. Sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prevere jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; santa Felícia, mr.

10. ■ Diumenge vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 33, 7-9 / SI 94 / Rm 13,8-10 / Mt 18,15-20]. Sant Feliu de Llobregat: Beats Domènec Castellet i Vinyals (1592-1627), d'Esparreguera, i Lluís Eixarc i Bertran (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura. Tortosa: Beat Jacint Orfanell i Prades, prev. i mr., nat a la Jana (Maestrat).

Diumentege XXI de durant l'any (A)

COMENTARI

«Si algú vol venir amb mi, que prengui la seva creu i m'acompanyi»

Algun no ens agrada la creu, la passió o la mort. Quan Jesús diu que ha d'anar a Jerusalem a patir molt, a ser mort i a ressuscitar, Pere li diu: *De cap manera, a vos això no us pot passar*. Segurament és el que li hauríem dit també nosaltres. Però aquest és el pensament dels homes, dels que pensen en un Messies triomfant, al carro del qual ens hi apuntem tots. Jesús ho diu ben clarament: *No penses com Déu sinó com els homes*. El camí de Jesús és diferent: *Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi*. Es tracta de fer el mateix que Jesús: carregar-se la creu de cada dia. Jesús no va buscar la creu, va acceptar la que li va suposar la seva fidelitat al Pare. Tampoc nosaltres no hem d'anar buscant creus sinó ser fidels al camí de Jesús i segur que això comportarà moltes vegades haver-nos de carregar la creu. Però la creu no és negativa. Com no ho va ser per a Jesús: ell parla de *mort però també de ressuscitar*. Això és el que els apòstols sembla que no van entendre. El mateix diu Jesús de cara a nosaltres: *Qui perdi la seva vida per mi la retrobarà*. Carregar la creu no és per morir sinó per fer el camí de la resurrecció. Però per a això cal estar enamorats del Crist. Ho veiem en la primera lectura. Jeremies es queixa que *el Senyor l'ha seduït, que s'ha apoderat d'ell, que l'ha dominat i que la paraula del Senyor és motiu d'escarnis i burles*. És la seva pròpia creu. El desig de Jeremies seria el nostre: *No en vull parlar més...* Ah, però això no és possible! *Sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dins els meus ossos*: l'enamorament del Senyor li dona forces per continuar fent de profeta. Pau ens recorda que hem d'oferir la nostra vida: *Us demano que li oferiu tot el que sou*. Això ha de ser el vostre culte veritable. La creu que ens hem de carregar és que la nostra vida sigui agradable a Déu, no seguint els criteris del món: *No us emmotlleu al món present*. Jesús ens proposa un camí de vida, d'amor, també de creu, que no es deixa endur pel desànim.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,7-9)

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir; us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meua, tothom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: «No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell», però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre els meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vos, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vos, / per vos es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciats del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vos m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. / La meua ànima s'ha enamorat de vos, / em sosté la vostra mà. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 12,1-2)

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferiu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable.

No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,21-27)

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vos això no us pot passar!» Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes.»

Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdía la vida? Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres.»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 20,7-9)

Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; has sido más fuerte que yo y me has podido. He sido a diario el hazmerreír, todo el mundo se burlaba de mí. Cuando hablo, tengo que gritar, proclamar violencia y destrucción. La palabra del Señor me ha servido de oprobio y desprecio a diario. Pensé en olvidarme del asunto y dije: «No lo recordaré; no volveré a hablar en su nombre»; pero había en mis entrañas como fuego, algo ardiente encerrado en mis huesos. Yo intentaba sofocarlo, y no podía.

▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. / Mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 12,1-2)

Os exhorto, hermanos, por la misericordia de Dios, a que presentéis vuestros cuerpos como sacrificio vivo, santo, agradable a Dios; este es vuestro culto espiritual.

Y no os amoldéis a este mundo, sino transformaos por la renovación de la mente, para que sepáis discernir cuál es la voluntad de Dios, que es lo bueno, lo que le agrada, lo perfecto.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,21-27)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a manifestar a sus discípulos que tenía que ir a Jerusalén y padecer allí mucho por parte de los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día. Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo: «¡Lejos de ti tal cosa, Señor! Eso no puede pasarte». Jesús se volvió y dijo a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanàs! Eres para mí piedra de tropiezo, porque tú piensas como los hombres, no como Dios.»

Entonces dijo a los discípulos: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que la pierda por mí, la encontrará. ¿Pues de qué servirá a un hombre ganar el mundo entero, si pierde su alma? ¿O qué podrá dar para recobrarla? Porque el Hijo del hombre vendrá, con la gloria de su Padre, entre sus ángeles, y entonces pagará a cada uno según su conducta.»